

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 64.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ciendum adigunt, vt à vitio abſtineatis ad-
duci poteſtis, magnopere miror.

Athanaſio Presbytero. 62.

Palinodiam, vt dici ſolet, cano. A ſcopo enim, aut, vt veriùs loquar, à ſententia aberravi: quippe qui haud talem te inuenirim, qualem eum eſſe crederem, laudibus afficere conabar. Hoc autem non meū crimē eſt, ſed tuæ mutationis, quæ in peiora ſtudia deflexit. Nam ipſe quidem, quoniam laudantibus fidem habeo, & iis, qui laudantur, faueo (propenſionē enim quandam ad bonum atque honeſtum habeo.) Idcirco adductus ſum vt iis, qui te laudibus extulerunt, fidem arrogarem. Cupio quippe omnes ita ſe gerere, vt laudem cōſequantur. Tu verò commutata vitæ ratione teipſum, non me coarguiſti. Verūm ſi de tua ſalute deſperarem, non hæc ſcriberem. Quoniam autem optimam mutationem expeſto, idcirco ſcribo, & que monco, vt ad veterem virtutē teipſum referas.

Theopompo. 63.

Diuinæ naturæ nihil æquè propriū eſt, atque æternitas. Quare qui Filium poſtiorē Patre, ex quo ſempiternè effulſit, inducit, hic illud ipſum quod ſubſtantiam illam ab omni labe puriſſimam inſignit, quantum in ipſo eſt, euertit. Nam & numero & tēpore ſublīmior eſt: neque ante, & poſt, nec primum ac ſecundum admittit. Etenim vt aliis omnibus, ita etiam hiſ nominibus, quibus res conditæ tanquam notis quibusdam exprimuntur, nullus ad eam aditus patet.

Paulo. 64.

Te quidem prudenti conſilio vtentem, conſulto, vt Chæremonis flagitium in obſcuro lateret, poteſtatem ipſi feciſſe intellexi. At optimus ille vir, ab Ammonio quidem exauthoratus, ab Eufebio autē haud

τὸ ποιῆσαι πὶ χρεῖαν ἐπιβλαζουμένην, περιτρεπέτω δὲ διδοῦναι τῆς κελίας λίαν τεταύμακα.

Αἰθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. ἕβ.

Ἄδω τίω καλυμθῆναι παλινοδίαν. ἡμαρτον γὰρ σκοπεῖ. ἢ τῆς ἀληθείας ἐπιπέτω, γνώμης, μὴ εὖ ὡς ποιῆσαι τοῖσι νομίμων ἐγκωμιάζειν ἐπιχειροῦν. τὸ το δὲ οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ τῆς οἷς μεταβολῆς τῆς ὅπτι τὰ χεῖρα νεουσίσης ἔστιν ἐγκλημα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐπειδὴ ἀρ. καὶ πιστεύω τοῖς ἐγκωμιάζουσι, καὶ τὰς ἐπαυνομίας συγκροτῶ. ἐγὼ γὰρ πῶς ῥοπήν ὡς τὸ καλόν. πιστεύω τοῖς ἐπαυνομοῖσι. μεύλομαι γὰρ πάντας εἰδικίμους ἀμ. αὐτὸς δὲ ματαλήθεις σαυῶν οὐκ ἐμὴ ἠλεγξαι. ἀλλ' εἰ μὲν ἀπειρασσοῖ. οὐκ ἂν ταῦτ' ἐγχαφον. ἐπειδὴ δὲ ἀρίστῳ μεταβολῆς περιδοκῶ, καὶ χεῖρα φῶ, καὶ περιπέτω, ἄγε εἰς τίω ἀρ. χεῖρα ἀρετῆ σαυῶν ἐπαυνομαίην.

Θεοπόμπῳ. ἕγ.

Οὐδὲν οὐτω τῆς θείας φύσεως ἴδιον, ὡς τὸ αἰδίον. ὁ ποιῶν μεταγενέστερον τὸν υἱὸν λέγων τὸ πατρός, ἐξ ἡ ἀρχῆς ἐξέλαμψεν ὅτος αὐτὸ τὸ χερακτικῶν τίω ἀκέραιον ὅσαι. πῶς αὐτὴ μέρες, ἀναρῶ. καὶ ἀρ. μου γὰρ καὶ θεός ἔστιν ἀνωτέρα. καὶ τὸ περι, καὶ μετα, οὐκ ἀρέχεται, οὐδὲ τὸ πρώτον, καὶ δεῦτερον περιστέτα. ἀπρόσιτος γὰρ ἔστιν ὡς περ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ τέτοις τοῖς ὀνόμασι, διὸ ὡν τὰ κτήματα χερακτικῶν.

Παύλῳ. ἕδ.

Ἐπιτόμιω ὡς οὐ μὲν σοφῶς παιδὶν, ἐκὼν διδάσκει τὸ λαθεῖν ἐξυσία. ὁ δὲ βέλπτος Χαρήμων ὑπὸ Ἀμμωνίου μὲν χεραρεθείς. περὶ δὲ Εὐσεβίου οὐκ οἶδ' ὅπως χεραροτηθείς, δίδας μὴ περιπερῶται.

φωσφόρος δὲ ἠρυθρίασεν. ἀλλὰ καὶ
φλυαεῖας τὴν οὐκ ἡμέλειτο φιλο-
σοφίαν. μὴ τοίνυν δυσχεράνης, εἰ ἄν-
θρωπος μὴτ' ἀρετῆς φροντίζων, μὴ-
τε φόβον θεῶν ἐν γένοις ἔχει, κατὰ
τῆς οὐκ ἐπιτελείας ὠπλισετ' ἡ γλῶσση.
ἀλλὰ προσδοκᾷ καὶ ὑποφ' ἑαυτὸν ἰ-
φρον.

Νείλω Διακόνω. ξδ.

Ἡ ἀλήθεια πάσας τὰς τέχνας καὶ
τὰς ἐπισημαίας κοσμεῖ. εἰ δ' αὐτὴ ἀ-
πὴν, ἐδεμίαν ἔχουσι κοσμιότητος
ἄρα. φιλοσοφία μὲν γὰρ ἡ παρ' ἑλ-
λησι τὴν ἀλήθειαν ἐπαγελλομένη ζη-
τᾷ, ταύτης συνεπέλακε. ρητορικὴ
δὲ δεινότητος καὶ ἀβρότητος μόνον
φροντίζει. γραμματικὴ δὲ τὴν ἑξ
λόγων ἐμπειρίαν διδάσκειν αἰχῆ. εἰ
μὴ οὐ αὐτῶν τῆ ἀληθείᾳ καλλω-
πίζονται, πρὸθεν αὐτῶν οὐκ εἰσὶ
τοῖς ἐχέφροσιν. εἰ δὲ κατ' αἰτ' ὀπλι-
ζοῖτο, ἀπμάζεσθαι εἰσι δίχμοι.

Τῷ αὐτῷ. ξε.

Οὐκ ἔστι ἄλογος ὁ εὐαγγελικὸς χρι-
σμὸς, ἀλλὰ νοῦ καὶ λογισμοῦ μετρός.
μεγάλου γὰρ καὶ δικουῦτος ὁ ὄντος
τῆ κρατὸν ἐπιθυμίας, μᾶλλον ὅτι τὸ
προσθεῖν ὅπως μὴ ἀλόγη τῆ νόσω τῆτο
νοῦ αὐτὸ κατασκευάζων ὁ Χεῖρὸς
ἐφ' ἡ, Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα προσ-
τὸ ἐπιθυμῆσαι, ἡδὴ ἐμοίχευσε αὐ-
τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτοῦ. ὃ τὸν ἐκ
παροῦστος ἢ ἐξάφνης ἐωρακότα, καὶ
προθέοντα, καὶ ἐξελεύσαντα τὸ βέ-
λος, καὶ τὸ πρᾶγμα θεραπεύσαντα
μοιχοῦ σπφάινων. οὐ γὰρ εἶπεν, ὁ
θεασάμενος, ἀλλ' ὁ θεάμενος, ὁ ἐκ
προσθεῖν τὸ πάθος ἐπιπαυσα-
μενος, καὶ παρ' ἑαυτῷ πρέφω καὶ
συνεχῶς φοιτῶν πρὸς τὴν θεαθεῖσαν,
καὶ πρὸς τὴν ζώμενον κάλλος ἀλλό-
τριον, καὶ ἀφ' ἧς συνεχῶς θεᾶς

scio quonam pacto ordinatus, se minime
deprehensum esse arbitratus, non modò
non erubuit, sed etiam scitum tuum ac sa-
piens consiliū nugacibus verbis remun-
eratus est. Tu verò ne hoc indignò atque a-
cerbo animo feras, hominè nec vllam vir-
tutis curam gerentè, nec Dei metū in pre-
cordiis còditum habentem, linguā aduer-
sus tuam lenitatè ac facilitatè armasse. Ve-
rùm hoc quoque nomine coronā expecta,

Nilo Diacono. 64.

Veritas omnibus artibus & disciplinis
ornamentum affert: quæ si absit, omni or-
natu, & elegantia carent. Ethnicorū enim
philosophia, cùm se veritatè quærere pro-
fiteatur, ab ea excidit. Rhetorica autem
eloquentiam duntaxat ac verborum deli-
cias curat. Grammatica denique sermo-
num peritiam se tradituram iactat. Quo-
circa si hæ veritate coorientur, prudenti-
bus viris charæ esse debent. Si autem ad-
uersus eam arma capiant, optimò iure
contemphendæ sunt.

Eidem. 65.

Euangelicum oraculū haudquaquam
ratione carer, verùm mente ac prudentia
plenum est. Nam cùm magnum, vt reue-
ra est, esse videatur cupiditati imperare,
maius ac præclarius est prouidere ne quis
hoc morbo corripiatur. Hoc igitur ipsum
moliens Christus his verbis vsus est, Qui-
cunque videt mulierem ad concupiscen-
dum, iam mæchatus est in corde suo. Qui-
bus verbis non eum qui obiter ac repente
eam vidit, ac vulnere affectus, ac telum
statim extraxit, vulnúsque curauit, adul-
terum esse pronunciat. Non enim dixit,
Qui vidit, sed, Qui vider, hoc est qui ex
antecedente cogitatione morbum attraxit,
& apud se nutrit, atque ad eā, quā aspexit,
itenditem commeat, alienamque pulchri-
tudinem curiosè perscrutatur, ac per con-
tinuū aspectum voluptatè quodammodo

K k ij